

Acheron anno nu

Toska staat onder de douche het beulenzweet van zich af te wassen na de sportschool. Het is op dit moment de enige manier waarop ze zichzelf zo ver krijgt om haar haren te wassen.

Ze peinst wat over Sappho en dat verhaal over die veerman waar ze verliefd op zou zijn geweest. Wegens wiens afwijzing ze zichzelf van een klif af zou hebben geworpen. Hoe kan het nou, dat we schijnbaar niets van haar leven weten, en mensen tegelijk weglopen met dit verhaal alsof het de absolute waarheid is? Het schiet door haar heen dat mythen met een kern van waarheid beginnen. Of waren dat sagen?

Dan schrikt ze op, alsof ze uit haar ooghoek een schim ziet bewegen. Als ze omkijkt is de badkamer leeg, de wanden van de douchecabine beslagen. Zul je net zien, dat ze zich in de openingsscène van een of andere goedkope horrorfilm bevindt, met zo'n monster dat je eerst even laat schrikken voordat het je te grazen neemt. Een vrouwenlichaam onder het stromende water, strategisch gekozen camerahoeken zodat je precies geen onkuise dingen ziet, maar er wel over na mag denken. Naakt zonder dat ze het zelf seksueel maakt en dus een slet zou zijn. Een kuis lammetje om je wolventanden in te zinken. Ze blijft nog een paar keer over haar schouder kijken. De badkamer blijft leeg.

Ze maant zichzelf redelijkheid toe. *Tos, kijk nou. Je staat je bilnaad te wassen. Zo'n film opent nooit met een beeld van een vrouw die haar anus wast, dan wordt bovengenoemde kuisse vrouwenlichaam opeens een ding dat ruft en schijt. Dat kan natuurlijk niet.*

Wanneer ze de kraan uitdraait en haar handdoek pakt, heeft ze de gedachte bijna van zich afgeschud, maar als ze haar gezicht afdroogt en alles even donker is, voelt ze weer dat uitgekiende filmische moment aankomen, zodra je de handdoek laat zakken, staat het bovennatuurlijke verschijnsel opeens voor je neus. Dan zelf maar iets bedenken om te zien, men moet het heft in handen blijven houden over hun leven.

Ze hoeft geen tel na te denken. Sappho, tien keer liever haar dan, weet zij veel, een vervloekte piraat die vrouwen verdrinkt onder hun eigen douche.

Ze laat de handdoek zakken. En dan staat ze daar, tegen de wastafel geleund. Elleboog op haar hand gesteund, vinger rustend op haar onderlip. Niet, zullen we zeggen, zichtbaar, als zodanig. Maar aanwezig. En ze bestudeert Toska een beetje van langs haar neus.

Dus jij schrijft over mij, voelt ze bijna verwijtend op zich afkomen.

‘Nou zeg,’ zegt Toska een beetje gekrenkt terug. ‘Dat geeft je nog niet het recht om zomaar in mijn badkamer te komen staan.’

Sappho kijkt haar bijna smalend aan. *Wat ga je eraan doen?*

‘Tja. Daar zeg je me wat.’

Dan schudt Toska even grof haar hoofd. Waterdruppels landen overal om haar heen. Wat staat ze nou spirituele ontmoetingen te forceren? Ze kan zichzelf van alles aanpraten, maar niet dat ze spoken kan zien. Zo ver heen zijn we nog niet. De badkamer is gewoon leeg.

De impuls om zich met een extra handdoek te bedekken nadat ze haar haren in de eerste heeft gewikkeld, zet ze nukkig van zich af. Niet dat er nog schone in de la liggen. Ze zucht en zegt voor de zoveelste keer in weken tegen zichzelf dat ze een was moet draaien. In de slaapkamer kijkt ze naar de wasmand die inmiddels zo ver begraven ligt onder vuil wasgoed dat het enige verbeeldingskracht kost om de vorm van de mand nog te zien. Komt morgen wel, mag toch niet meer op dit tijdstip volgens de regels van dit stomme appartement.

In haar kast is de stapel shirts wel erg ver geslonken, niks meer wat lekker zit. Heel even werpt ze een blik op de vuilniszak met shirts die Pieter te versleten of stijlloos had gevonden om mee te nemen toen hij vertrok. Die zij woedend in de zak had gepropt waarna ze onmiddellijk de puf was verloren om ze naar de Leger des Heils-bak te slepen. Ze steekt

nog liever de vuilniszak, zelfs haar hele appartement, in de fik om warm te blijven, dan dat ze in de herinnering aan zijn omhelzing gaat slapen.

Van ergens achterin de kast weet ze nog een klusshirt tevoorschijn te toveren, met gaten en verfvlekken, maar verder schoon. Ook de onderbroek die ze uit de mand vist is gênant, minstens vijftien jaar oud, met cartoon katjes, tailleband helemaal uitgelubberd.

Het gevoel bekeken te worden verlaat haar maar niet. Of misschien is het juist dat ze zich bodemloos alleen voelt. Zodra die gedachte door haar hoofd schiet, balt ze haar vuisten en klemmen haar kaken op elkaar. Furieus stort ze zich op de wasmand, sleurt het onding naar de machine toe, en begint er met vuisten tegelijk kluwens stof in te rammen. Die pestregels kunnen de pokken krijgen, dan draait ze maar een was midden in de nacht.

Wanneer de wasmachine zijn eerste slagen begint te maken en Toska er in een snikkend hoopje voor op de grond ligt, voelt ze een hand op haar schouder.

De dood is een kwaad, anders zouden de goden ook wel sterven.

‘Oh, rot toch op!’ roept Toska uit. Ze wil even geen zesentwintighonderd jaar oude wijsheden. Haar vader is toch zeker een stuk korter dood dan die verdomde muts van Lesbos. Waarom kan hij er niet voor haar zijn, gewoon weer even.

Wanneer ze door woedende tranen heen achterom kijkt, ziet ze niets. Toch is Sappho er. Kan Toska tegen haar aan kruipen, zich tegen haar boezem nestelen, een arm om zich heen voelen slaan. En grienen, als een ongelofelijk klein meisje.